

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Eusebiu Tu Pamphilu Ekklesiastikē Istoría

Eusebius <Caesariensis>

Mogvntiae, 1672

XI. Quomodo Symeon post Jacobum Hierosolymorum rexit Ecclesiam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14478

neat Hebræorum quorundam, qui ut in Maccabæorum libris proditum est, pro divini Numinis cultu fortiter propugnarunt. Sed & sub finem vicelimi Antiquitatum Judaicarum libri, propositum sibi esse significat quatuor libros conscribere de Deo deque ejus substantia, ex opinione Judæorum quam ipsi à majorib' acceperunt: item de legibus, cur earum præcepto quadam permilla sint, quadam vetita. Alia præterea ab se elucubrata esse ipse in suis libris commemorat. Ad hæc congruum videtur ad confirmandam auctoritatem eorum quæ ex illo depromptimus, etiam verba ejus apponere, quæ in Epilogo Antiquitatum inseruit. Arguens enim mendacii Justum Tiberiensem, qui illorum temporum historiam perinde ac ipse scribere instituerat, multaq; alia eidem objiciens crimina, hæc ad extremum adjungit: At non ego, inquit, de meis libris perinde ac tu sum veritus. Sed ipsis Imperatoribus eos obtuli, cum res gestæ penè adhuc ante omnium oculos versarentur. Quippè concilius eram mihi servatæ ubicunque veritatis. Ac proinde cum testimonium illorum speravisset, non sum expectatione mea frustrat'. Quint etiam pluribus aliis historiam meam communicavi, quorum nonnulli bello interfuerant. Inter quos fuit Rex Agrippa, & quidam ex ejus propinquis. Titus quidem Imperator ex iis solistrum gestarum notitiam hominibus tradi tantoperè voluit, ut manu sua subscriptos publicari præceperit. Rex vero Agrippa duas & sexaginta scripsit epistolas, quibus veritatem à me expositam esse testatur. Ex quibus duas ibidem subjicit Josephus. Sed de illo hæcenus dictum sit: nunc ad sequentia pergamus.

CAPIUT XI.

Quomodo Symeon post Jacobum, Hierosolymorum rex ecclesiam.

Huc refer Niceph. c. 9. 13.

Post martyrîum Jacobi & continuo subsecutam Hierosolymorum expugnationem, fama est Apostolos ceterosque Domini Discipulos, qui adhuc superstites agebant, ex variis locis in unum convenisse, & unâ cum iis qui Dominum secundum carnem propinquitate generis contingebant (plerique enim eorum adhuc in vivis supererant) in commune consultuisse, quis in Jacobi locum suc-

ἐπισημαινέσαι ὁ αὐτὸς, ὡς ἀν' ἀποσηρημένους ἐν τῆ παρσι συγράψαι βιβλίους κ' τὰς πάλαι δόξας τῶν Ἰουδαίων, καὶ Θεῶν καὶ τῆς ἐστὶν αὐτῶν καὶ τῶν νόμων. διὰ τὴ καὶ αὐτῶν τὰ μὲν ἔξεσι πρᾶξαι, τὰ δὲ κεκώλυται. καὶ ἄλλα δὲ αὐτῶ παρδοδοῦναι ὁ αὐτὸς ἐν τοῖς ἰδίῳ αὐτῶ μνημονεύει λόγοις. πρὸς τῆτοις ἔυλογον κατὰ λέξαι καὶ ἀς ἐπ' αὐτῶ τῆς δευχαυλογίας τῆ τέλους φωνὰς ἀπαρθεύει αὐτῶ πῖωσι τῆς τῶν δὲ αὐτῶ ἀπαρθεύειων ἡμῶ μαρτυρίας. διαβάλλων δὲ ἴτα Ἰἔσον Τίβερεια ὁμοίως αὐτῶ τὰ κ' τῶς αὐτῶς ἰσορήσαι ἡμῶνες πεπεραμῶνον, ὡς μήτ' ἀληθῆ συζηρησάφοτα. πολλὰς τε ἄλλας ἐδύνας ἐπαγαγῶ τῶ ἀνδρῶ, καὶ ταῦτα αὐτῶς ῥήμασι ἐπλεγε. ἔ μὴ ἐγώ σοι τὸν αὐτῶν τρόπον καὶ τῆς ἐμῶ τῆ γραφῆς ἐδεισα. ἀλλ' αὐτοῖς ἐπέδωκα τοῖς ἀυτοκράτορι τὰ βιβλία, μόνον ἔ τῶ ἔργων ἡδὲ βλεπομένων. συνῆδεν γ' ἐμῶ τῶ τετηρηκόπ τὴν τῆς ἀληθείας ἀπαρδοσοῖ ἐφ' ἡ μαρτυρίας τεύξεας προσδοκῶσαι, ἔ δὴμαρῶτον. ἢ ἄλλοις δὲ πολλοῖς ἐπέδωκα ἡ ἰσοεῖαν, ὡ ἐνοι καὶ ἀπαρτετυχήκεσαν τῶ πῶλέμῶ. κατὰ πῆ βασιλεὺς Ἀγρίππας, καλλῶνες αὐτῶ τῶν συγγρῶν. ὁ μὲν γ' αὐτοκράτωρ Τίτ' ἔτῶς ἐκ μόνων αὐτῶν ἐβελῶ τὴν γνώσιν τοῖς ἀνδράποις ἀπαρδοδοῦσαι τῶ πρᾶξῶν, ὡς χαρᾶξας τῆ αὐτῶ χειρὶ τα βιβλία, δημοσιεύσεας προσέταξεν. ὁ δὲ βασιλεὺς Ἀγρίππας ἐξήκουσα δύο ἐγράψεν ἐπισολὰς, τῆ τῆς ἀληθείας ἀπαρδοδοσει μαρτυρῶν. δὲ ὡν καὶ δύο ἀπαρθεύειων. ἀλλὰ τὰ μὲ κ' τῆτον ταῦτη πη δεδηλώσω. ἰωμει δὲ ἐπὶ τὰ ἐξῆς.

D

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

Ὡς μὲν Ἰακώβον ἠγείναι Συμῶν τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις ἐκκλησίας.

Μετὰ τὴν Ἰακώβου μαρτυρίαν καὶ τὴν αὐτῶ ἀποθνήσκουσαν ἀλωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ, λόγ' ἔ κατέχει τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶ τῆ Κυρίου μαθητῶν τῶς εἰσέπαι τῶ βίω λεπτομένους, ἐπὶ ταῦτο παύσαχθεν σιωπῶν, ἄμα τοῖς πρὸς ἡμῶς κ' σάρακα τῆ Κυρίου πλείους γ' καὶ τῆτων ἀπαρθεύειων εἰσέπαι τῶ τῶ βίω. Βελῆν τε ὁμῶ τῶς πάντας ἀπαρθεύειων.

VESPASIANUS.

τὴν ἀρχὴν τῆς Γαλιλαίας διαδοχῆς Ἀπικλίου ἀξιὸν ποιῆσαι. καὶ ἠδὲ πρὸ μιᾶς γνώμης τῆς πάντας Συμεῶνα τὸν τῷ Κλωπᾷ, ἔκαστος τῷ εὐαγγελίῳ μνημονεύει γραφῆ, ἃ τῆς αὐτόθι παρρησίας ἔρως ἀξιὸν εἶναι δοκιμάσαι, ἀνεψιὸν ὡς γε φασὶ γεγονότα ἔξω τῶν Ἰσραήλ. τὸν γὰρ ὄνομα Κλωπᾶν, ἀδελφὸν δὲ Γωσήφ ὡς ἀρχὴν Ἡγήσιππου Ἰσραήλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ΄.

Ὡς Οὐεσπασιανὸς τὸς ἐκ Δαβὶδ ζῆτιῶντος ἀφ᾽ ἑαυτοῦ.

ΚΑὶ ἔπειτα τούτοις, Οὐεσπασιανὸν μὲν τὴν Βασιλείαν τῶν Ἰερουσαλὴμων ἀλώσων, πάντας τῆς δὲ τῶν γένους Δαβὶδ, ὡς ἀνὴρ μὴ ἀφελιφθῆναι πρὸς τὸν Ἰσραὴλ τῶν δὲ τῆ βασιλικῆς φυλῆς, ἀναζητῶντες περὶ ἀξίῳ μεγίστον τε Ἰσραὴλ αὐτῶν ἐκ ταύτης διαβίβον ἐπαρτηθῆναι τῆ ἀιτίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ΄.

Ὡς δευτέρου Ρωμαίων Ἐπίσκοπος Ἀνγκλίου.

Ἐπί δεκά τῶν Οὐεσπασιανὸν ἔτεσι βασιλεύσαντα ἀντοκράτωρ Τίτου ὁ παῖς διαδέχεται, ἔκαστος δὲ δευτέρου ἔτος τῆ βασιλείας, ἠδὲ Ἐπίσκοπος τῆ Ρωμαίων ἐκκλησίας δυοκαίδεκα τῆν λειψύριαν ἐναντιοῖς καταρχῶν Ἀνεγκλήτων ταύτων ἀφ᾽ ἑαυτοῦ. Τίτον δὲ Δομετιανὸς ἀδελφὸς διαδέχεται, δύο ἔτεσι καὶ μιστὶ τοῖς ἴσοις βασιλεύσαντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ΄.

Ὡς δευτέρου Ἀλεξανδρείας Ἐπίσκοπος Ἀβίλιου.

Τὸ ἔτος μὲν ἔτι Δομετιανὸς, τὸ καὶ Ἀλεξανδρείαν παρρησίας ὁ πρῶτος Ἀννιανὸς, δύο πρὸς τοῖς εἰκοσὶ διαπλήσας ἔτη τελευτᾷ διαδέχεται δὲ αὐτὸν δευτέρου Ἀβίλιου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ΄.

Ὡς τρίτου Ρωμαίων Ἐπίσκοπος Κλήμης.

Ἐπί δεκάτῳ ἔτι τῆς αὐτῆς ἡγεμονίας, τῆ Ρωμαίων ἐκκλησίας Ἀνεγκλήτων ἔτεσι ἐπισκοπεύσαντα δεκάδύο, διαδέχεται Κλήμης, ὃν συνεργὸν ἑαυτῷ γράφει Φιλιππησίους Ἑλλήνων ὁ Ἀπόστολος διδάσκει λέγων, μὲν καὶ Κλήμης καὶ τῶν λοιπῶν συνεργῶν μετ᾽ ὃν ὄνομα ἐν βίβλῳ ζωῆς.

cedere mereretur. Omnes itaque uno consensu Symeonem filium Cleopae, illius cuius in evangelis fit mentio, episcopali sede dignum judicaverunt. Creditur autem Symeon patruelis fuisse Servatoris. Nam Cleopam fratrem fuisse Josephi testatur Hegesippus.

CAPUT XII.

Quomodo Vespasianus eos qui a Davide genus ducerent, conquiri iussit.

Amata est praeterea Vespasianum, post expugnatam Hierosolymorum civitatem, eos qui a Davide genus ducerent perquiri iussisse, ne ququam apud Iudaeos ex regia stirpe superesset: eaque ex causa gravissimam rursus persecutionem Iudaeis illatam fuisse.

Vide Nicephori c. 10. l. 3.

CAPUT XIII.

De Romanorum Ecclesia secundum praesentem Anencletum.

Ed Vespasiano, cum per annos decem imperium tenuisset, successit filius Titus. Cujus secundo Imperii anno Linus ecclesiae Romanae episcopus, cum eam duodecim annis administrasset, Anencleto deinde regendam tradidit. Titus vero duobus annis Imperii totidemque mensibus expletis, Domitianum fratrem successorem reliquit.

CAPUT XIV.

Quomodo item secundum Alexandrinam Ecclesiam praesentem Avilium.

Huius anno quarto primus Alexandrinorum ecclesiae episcopus Annianus, duobus & viginti annis exactis abiit a vita. Cui secundus ordine successit Avilius.

CAPUT XV.

De tertius Ecclesia Romana Episcopus fuit Clemens.

Anno autem ejusdem Imperatoris duodecimo, Anencletus exactis in episcopatu annis duodecim, successorem reliquit Clementem. Quem quidem Paulus Apostolus in epistola ad Philippenses scripta, adiutorem suum fuisse docet his verbis: Cum Clemente, inquit, & ceteris adiutoribus meis quorum nomina sunt in libro vita.